

A Magyar Királyi Csendőrség világhírneve

Hogy ehhez a vitatható kérdéshez elfogulatlanul hozzájáruljunk, szükséges a témában fellelhető okmányokat, személyeket és a történelmi háttérket ismertetni.

A”verba volant, scripta manent” elvének tárgyilagos használta azért is fontos, mert **egy kiválóan bevált és elismerten működő szervezet megsemmisítéséhez vezető okokat** kell megtalálni, megbírálni és a jövő számára tanulságossá tenni.

Nem lehet vitatni azt a tényt, hogy a “nemzeti szocializmusok”,”kommunizmusok” “fasizmusok”és “bolsemizmusok” térnyerése előtti időszak a magyarországi rendvédelem aranykora volt. Számos nagy és tekintélyes ország (Canada, USA, Argentina) tanulmányozta és alkalmazta a Magyar Királyi Csendőrség elismerten eredményes szolgálati módszereit, ami akkor derült ki igazában, amikor ezeknek az államoknak lakói, majd állampolgárai, lettek a számkivetett és elüldözött csendőrök. Szomorúan érdekes, hogy a Csendőr Testület gyalázatos és törvényellenes feloszlatása után külföldre száműzött volt csendőrök a világ majdnem minden államában az őket megillető megbecsülésben részesültek és számos esetben bele kapcsolódtak a helyi közbiztonság javítását célzó törekvésekbe, példaadói, szolgálati, vagy tanácsadói midőségben.

Tudunk egy Kanadába emigrált csendőr századosról, (v.Szatmári Károly.) aki rendészeti tanfolyamot vezetett a “Mounted Police”(Lovas Csendőrség) torontói Akademiáján, mint oktató tiszt, és haláláig az M.P. tanácsadójaként folytatta volt hivatását

Tudunk egy USA.-ba kivándorolt csendőr főhadnagyról, aki a “Master of Science “képesítésével előbb a californiai Monterey-ben, majd az arizonai Tucson-ban tanári minőségben oktatta a rendvédelmi főiskola anyagát és tudományos szakirodalmi könyvével gazdagította az amerikai rendészeti ismeretet (Dr.Rektor Béla, *Federal Law Enfocement*, 408 oldal).

Tudunk egy csendőr őrmesterről, aki az USA- ba emigrált. s ott folytatva rendészeti tanulmányait. jogi doktorátusával hű maradt hivatásához (Dr. Andróczy Ferenc).

Tudunk a világ minden országába kikényszerült volt csendőrökről, akik közvetlenül, vagy közvetve részt vettek a helyi közbiztonság fejlesztésében és abban a volt magyar csendőri módszereket is használták ill. ismertették: az ausztráliai Dr.T.Gy., Dr.B.B., v.H.J., az argentinai Dr. J.K., az ausztriai v.S.L., A.Zs., a braziliai D.R., a franciai J.K. és J.M., a hollandi O.J., a németországi H.G., az angliai Sz.P., T.J., a svájci L.K., Dr. N.Z. és a dél afrikai G.I.G. A nevek kezdőbetűi a “Magyar Királyi Csendőr Bajtársi Közösség” bejegyzett szervezetének “Bajtársi Levél”-ében megjelent értesítések rovataiból származnak.

Jelen sorokat is egy hazájában és népében csalódott volt magyar csendőrtiszt írja. Az a lelkes, minden erejét és tudását hazája közbiztonságának szentelni kívánó fiatal főhadnagy, aki több ezer bajtársával örökre el lett zárva tanult és képzett hivatásától anélkül, hogy idő közben az ellenük emelt vádak alól felmentett csendőrök visszahonosítást, vagy jóvátételt kaptak volna.

Ez a fiatal csendőrtiszt (v. Kiss Gábor, e sorok írója) 1998. július 4-e óta vezetőségi tagja (honorary superintendent) a Floridai állam legnagyobb megyéjében levő sheriff kerületnek, s a csendőnapokra (Február 14) Magyarországról meghívott közbiztonsági érdekeltségű vendégeknek bemutatja a helyszínen és gyakorlatban az egykori csendőrségünk módszereit használó amerikai “csendőr” (she riff) modern járőri szolgálatát.

Gondolkozó magyar ember előtt nem lehet kétséges, hogy az 1881.-től fokozatosan és előnyösen fejlődő csendőrség a világ egyik leghatásosabb szervezete lett. Büntény felderítési átlaga országos szinten mindenkor meghaladta a 88%-ot (1927-ben 94% volt), míg az amerikai

és kanadai 2002-es bünfelderítés 74-79 % között, s a jelenlegi magyarországi pedig 47-49% között vergődik.

Nem tudom, hogy a jelenlegi magyar közbiztonság képviselői, felelősségük tudatában keresik-e a megoldást, amely visszaállíthatná az 1945. előtti törvénytiszteletre épített csendőrség bünfelderítési eredményességét.

Mik voltak hát az okok, amelyek ennek a páratlanul eredményes testületnek a kiméretlen megtámadásához és felszámolásához vezettek? Ha igaz a régi közmondás, hogy “Hibáinknak megvallása, javulásunk pirkadása”, itt az idő, hogy fel- és beismerjük azt a kétségtelenül megcáfolhatatlan tényt, hogy a volt csendőrség NEM A SZOLGÁLATI HIBÁK VAGY EREDMÉNYTELENSÉG miatt lett feloszlatásra kárhóztatva, hanem az addigi állami és társadalmi rendet felforgatók bosszújaként.

Ez a bosszú, vagy megtorlás történelmi vétek, mely sajnálatosan megismétlődik minden “győzelem” után. Az indokolás legtöbbször bűnbakokat keres és mindig talál. Emlékezzünk csak 1919. márciusára, amely a szociáldemokrata és kommunista párt egyesülésével hazánkra erőszakolta a proletárdiktatúrát. Az áldozatok ott is legnagyobb számban a csendőrök lettek. A negyvenöt népbiztosból harminckettő zsidó volt, (Vary Albert koronaügyész helyettes és Kosári Domokos könyveiből) és Szamuely és elvtársai a Forradalmi Katonai Törvényszék által halomszámra végezték ki a csendőröket. (Vary Abert, *A vörös uralom áldozatai Magyarországon*).

Ami érthetetlen, az a nagyfokú beavatkozásra és hatalomra törő magatartás, amit az egyébként higgadt meggondoltságáról és jó ítélőképességéről ismert zsidók vezetői tanúsítottak 1919. és 1945.-ben, amikor a kommunista pártállás terjeszkedése lehetőségeket nyújtott nekik. Jászi Oszkár, zsidó vallású szociológus, a Károlyi kormány kisebbségi minisztere az alábbiakkal próbálta ezt megmagyarázni: “A kommunista átlagtípus némi részben feleletet ad arra a kérdésre, hogy miért került ki a kommunista vezérkarnak legalább 95 százaléka a zsidóságból... ez az időszak volt az első alkalom, amikor egy világtörténelmi mozgalomban a zsidóság minden fék és korlát nélkül érvényesülhetett, tehát szabadon fejthette ki a benne évszázadokon át szunnyadó erőket és tendenciákat.”

Szomorú volna, ha ez a megállapítás tárgyilagos, vagy éppen valóságos lett volna. A csendőrség szolgálati magatartása a meglévő törvények erejével állta volna útját a “fék és korlátok nélküli” minden olyan “szabadon kifejtett” érvényesülésnek, amely az állami, vagy társadalmi rend felbontását célozta volna. Egyébként, a magyar földön élő zsidók nem is voltak a vagyonszociális (kommunista) államvezetés hívei, mert velük született élelmességük gyümölcsét jogosan saját maguk kívánták élvezni.

Ennek csak az alábbi három hihető és elfogadható magyarázata lehet.

1. Az első ok a visszavágásra való törekvés lehetett azokért a sikeres nyomozásokért, melyeket a csendőr a 21/III. törvény alapján a magyar állam és társadalom erőszakos felforgatói ellen lefolytatott. Az nem lehet kétséges, hogy a marxista, bolseviszta és kommunista elvek követői és követelőzői ellen a Szolgálati Utasítás 64/3., 5., és 6., pontja alapján az államra, a közbiztonságra, társadalmi rendre, vallásra, nemzetvédelemre káros, veszélyes, vagy gyanús személyek ellen a csendőrnek szolgálati kötelessége volt eljárni.
2. A másik ok lehetett a szovjet megszálláshoz kapcsolódott marxisták, kommunisták és zsidók hatalomra jutása. Aligha kétséges, és emberileg érthető, hogy ezek az új vezetők a “Zsidó Törvény” értelmében eljáró csendőrökben keresték a pokoli embertelenségek előidézőit, és ezért a Testületet mindenképpen megsemmisíteni igyekeztek, hamis, valótlan vádakot koholva. Azt azonban nem szabad elfelejteni, hogy a zsidóknak csak kis

százaléka (11-14 %) lakott csendőr-hatósági területen, és a főváros és városok lakóit a rendőrség “vezette elő.”

3. A harmadik indok az lehetett, hogy a sztálini diktatúra tudta, hogy a szilárd erkölcsi meggyőződésű, hazaszerető csendőröket lehetetlen átnevelni.

A fenti okok mérlegeléséhez az is szükséges, hogy a “zsidó törvény”-nyel kapcsolatos körülményeket új megvilágításba helyezzük. Az első alapvető tény amit előre le kell szögeznünk, az az, hogy a csendőrök NEM VOLTAK ANTISZEMITÁK! A “felszólított szolgálat” (SZUT. 514. pont) alapján hivatalból “elővezetni” voltak kötelesek minden olyan személyt, akit, vagy akiket a felszólításra jogosult közeg, hatóság, megnevezett. Az 1885. XVII. törvénycikk hatályba lépése óta, amely a zsidóság részére teljes egyenjogúságot biztosított, a csendőr azonos védelmet nyújtott minden magyar állampolgárnak faji vagy hitbeli hovatartozására való tekintet nélkül.

Fél évszázad elmúltával megérthetjük, hogy a múlt történelmének helyes kiértékelése elengedhetetlen követelmény a jobb jövő felé vezető utakon való haladásra. A magyar nemzet történelme tele van eseményekkel, melyek egyének vagy csoportok elbirálása alá estek. Az egyének és csoportok véleménye általában rövid életű, s elmosódik az idő múlásával. De ne felejtsük el azokat a megállapításokat, melyeket a zsidók maguk is vallanak és beismernek. Randolph L. Braham terjedelmes könyve is tele van olyan bizonyítékokkal, melyeknek felismerése sok sarkalatos következtetést von maga után:

1. A zsidók nem hitték, hogy Magyarországon sérelem érheti őket (bizonyítva, hogy nem tapasztaltak az immáron több mint félévszázados csendőrség részéről antiszemitizmust).
2. A zsidóság vezetői (Zsidó Tanácsok) félrevezették sorstársaikat.
3. A vezetőség a maguk és családjuk javainak mentését fontosabbnak találták, mint a többiek sorsát.

Itt az ideje, hogy minden kertelés nélkül kijelentsük, hogy a “Zsidó törvények” ellen vétőket a csendőr, hatósági felhívás alapján, Szolgálati Szabályzata 46/314 pontja értelmében a következő módon hajtotta végre: “Az elővezetést az elővezetendő egyén kimelésével és mindannak mellőzésével kell végrehajtani, ami az illető egyén előállítására nem okvetetlenül szükséges. Az elővezetendő egyénnek őrizetbe vétele a “törvény nevében” szavakkal kell folyamatosítani.”

Az elővezetés kijelentését lehetően az elővezetendő által értett nyelven is ismételni kell. Az “elfogás” és “elővezetés” között szigorú megkülönböztetést kell tenni. Az elővezetendőt nem szabad megbilincselni, megszökés esetében pedig nem szabad ellene fegyvert használni.

Aki a csendőrök fegyelmezett és szabályszerű szolgálati magatartását és fellépését ismeri, bele értve a “vidéki” zsidóságot is, melynek számos tagja mint bizalmi egyén a csendőrségnek komoly támasza volt, nem adhatott hitelt a pesti “Zsidó Tanács” félrevezetésének.

Itt az ideje, hogy kertelés nélkül, egyenesen kijelentsük, hogy valótlán, hitvány és alávaló az a rágalom, mi szerint a csendőr durva kegyetlenséggel “mint vágóhidra hajtotta a falusi zsidókat”. Mivel egyetlen szökést sem kíséreltek meg az elővezetendők, a csendőrnek pedig a fegyver használata tilos volt és mivel a csendőrök előtt ismeretlen volt az, hogy milyen sors vár az általuk “elővezetettekre,” semmiképpen sem tekinthetjük a vágóhid hasonlatot találónak.

Nem hagyhatjuk szó nélkül azt sem, hogy az Ideigletes Nemzeti Kormány legelső és legsürgősebbnek tartott tevékenysége (még Debrecenben) a csendőrség feloszlatás volt. Azt azzal a megalapozatlan és arcátlan váddal és rágalommal tette, hogy “A m. kir. csendőrség a múlt népellenes kormányait feltétlen engedelmességgel kiszolgált, a magyar demokratikus mozgalmakat kiméretlen eszközökkel megsemmisíteni törekedett, és a magyar parasztság és a

magyar munkásság ellen megszámlálhatatlan erőszakot követett el, ezért a magyar nép egységes ítéletének végrehajtásaképpen, az Ideiglenes Nemzeti Kormány megállapítja a magyar csendőrségnek, mint testületnek a felelősségét és intézményét megszünteti, szervezetét feloszlátja.”

A hazug vádak természetesen azoktól a kommunista árulóktól származtak, akik ellen csendőrök nyomoztak a 21/3. törvény (állam és társadalmi rend erőszakos felforgatása) elleni bűntettek elkövetése miatt.

Ez a visszatekintés kell, hogy tanulságos következtetésekre vezessen. A magyar nép jó hírnevének ártott orosz kommunistákkal húzó magyarországi zsidóknak a csendőrségről alkotott véleménye. Az elüldözött csendőrök emigrációban elért foganatos sikerei és felkészültségének haszna elveszett a haza számára.

KÁR !!!

*vitéz Kiss Gábor
csendőr főhadnagy*